

Arrest

nr. 305 956 van 30 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Burgemeester Nolfstraat 5
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie- en asielbeleid, thans
de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 april 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone RIHO op 25.09.2023 en op 15.04.2024 in Holsbeek en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: A.

voornaam: L.

geboortedatum: 01.06.1991

geboorteplaats: Sidi Boutmime

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft een inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 25/09/2023.

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn en niet te willen terugkeren omdat ze bij haar partner wil blijven. Betrokkene diende een meldingsfiche in van voorgenomen huwelijk met haar partner die beschikt over recht op verblijf in België, te Roeselare. Echter werd hier nooit gevolg aan gegeven en werd er dus nooit een huwelijk geregistreerd. Bovendien geeft de intentie om te huwen geen automatisch recht op verblijf aan betrokkene. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Marokko. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene haalt ook haar samenwoning aan met haar partner die beschikt over recht op verblijf, met wie zij een vaste relatie verklaart te hebben. Deze verklaring is op zich geen basis voor een verblijfsrecht in België. Wel staat het betrokkene vrij om, steunend op deze relatie, de nodige stappen te zetten om een wettelijke basis te creëren en daarna een procedure verblijfsmachtiging op te starten.

Verder verklaart betrokkene geen andere familieleden, kinderen of duurzame relaties in België te hebben, wel verklaart betrokkene dat haar ouders, broer en kind in Marokko verblijven. Zij beschikt aldus over een sociaal netwerk waarop zij na haar repatriëring kan terugvallen en die haar kan bijstaan tijdens haar re-integratie.

Tot slot verklaart betrokkene medicatie te nemen voor haar schildklier maar vermeldt dat dit haar niet belemmert om terug keren naar Marokko. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar partner. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, haar intentie om te huwen/wettelijke samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 29.02.2024 werd bij beslissing van 25.03.2024 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert 2,5 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2022 dat haar betekend werd op 25.08.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft een inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 25/09/2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 29.02.2024 werd bij beslissing van 25.03.2024 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert 2,5 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2022 dat haar betekend werd op 25.08.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft een inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 25/09/2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 29.02.2024 werd bij beslissing van 25.03.2024 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn en niet te willen terugkeren omdat ze bij haar partner wil blijven.

Betrokkene verklaart: Ik kan niet terugkeren naar Marokko omdat ik hier een nieuw leven wil opbouwen met mijn huidige partner die ik al meerdere jaren ken en waarbij er nog procedures lopen bij de familierechtbank om op basis daarvan te huwen en een gezinshereniging te bekomen. Verder heb ik geen familie meer om op terug te vallen in Marokko. Verder vrees ik ook mijn twee broers die nog in Marokko wonen en zij keuren niet goed dat ik gescheiden ben geweest in Marokko en ik werd door hen geslagen en ik vrees bij een terugkeer dat ze mogelijk terug bedreigen of mij fysiek terug zullen aanvallen.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 29.02.2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart medicatie te nemen voor haar schildklier, maar vermeldt dat dit haar niet belemmert om terug keren naar Marokko.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

Het enig middel luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de artikelen 8 en 12 juncto artikel 13 EVRM, schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 1, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ('Terugkeerrichtlijn'), schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe

20. Met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster stelt de bestreden beslissing het volgende:

(...)

Het is duidelijk dat deze motivering een standaardmotivering betreft, die quasi identiek is aan de motieven in het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2023.

Er wordt door verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met de (talloze) pogingen/hangende procedures tot regularisatie van verzoeksters verblijf in België, die sinds het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2023 zijn ondernomen.

21. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn de lidstaten rekening [houden] met:

Het belang van het kind;

Het familie- en gezinsleven

De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]lij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij zelf om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezins- en privéleven in aanmerking te nemen.

De Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten de minister en zijn gemachtigde aldus rekening te houden met de individuele omstandigheden. In de parlementaire voorbereiding lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu liet Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing tot repatriëring kennelijk na rekening te houden met bovenstaande factoren ter kwalificatie in de zin van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing gaat uit van een uiterst beperkte invulling van het begrip 'gezinsleven'.

De bestreden beslissing is bovendien onjuist waar gesteld wordt dat "uit het administratief dossier blijkt dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren". (Stuk 1, p. 2)

Hiermee miskent verwerende partij de hangende procedure bij de familierechtbank te Kortrijk en de verblijfsaanvraag van verzoekster als familielid van een Unieburger (op grond van een duurzame relatie).

22. Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Bovendien moet worden gewezen op het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verwerende partij eveneens gehouden is rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, S 83).

Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, S 150).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), S 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip 'gezinsleven'. (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, S64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijdingsengagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bu1garije, S 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

23 Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, S 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, S 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, S 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, 542; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, S 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, S 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is inuners niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de betrokkene en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsrange van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangen afweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(.. .)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van

een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

(Eigen onderlijning en markering)

24. Tussen verzoekster, haar partner en zijn kinderen bestaat onmiskenbaar een hechte gezinsband.

Verzoekster verblijft sinds 2021 in België.

Bijna 3 jaar geleden leren verzoekster en haar partner, A. L., elkaar kennen via sociale media.

Al snel slaat de vonk over en beginnen zij een relatie.

Sinds mei 2022 woont verzoekster in bij haar partner en zijn drie kinderen aan de (...)8800 Roeselare.

Al bijna 3 jaar zijn verzoekster en haar partner twee handen op één buik. Ze zijn onafscheidelijk en hebben een duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster bouwt bovendien een bijzonder hechte band op met de drie kinderen van haar partner. Ze fungeert voor hen als moederfiguur.

De goede band met haar partner en zijn kinderen (en andere familieleden van haar partner) blijkt uit verschillende getuigenverklaringen en foto's

(Stukken 11-15 en 17)

De directeur van de school van de kinderen bevestigt voorts dat verzoekster de kinderen naar brengt en terug ophaalt. (Stuk 8)

Verzoekster ontfermt zich dus over de kinderen van haar partner alsof het haar eigen kinderen zouden zijn.

Verzoekster en haar partner hebben ook een eigen kinderwens, zo bevestigt Dr. L. in een medisch attest van 10 oktober 2023. (Stuk 6)

25. Er kan niet worden betwist dat verzoekster en haar partner reeds in mei 2022 hun intentie om te huwen kenbaar hebben gemaakt aan de stad Roeselare.

Kort nadien, vermoedelijk nadat de stad Roeselare Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingelicht over het illegaal verblijf van verzoekster in België, wordt op 24 juni 2022 een bevel om het grondgebied betekend aan verzoekster.

Blijkens de beslissing was Dienst Vreemdelingenzaken toen al op de hoogte van de intentie om te huwen en de samenwoont met haar partner en zijn minderjarige kinderen.

Gelet op de intentie om te huwen gaf verzoekster geen gevolg aan dit bevel.

Nadien deden verzoekster en haar partner het nodige om de noodzakelijke documenten voor de huwelijksaangifte te verzamelen. Dit bleek geen evidente opdracht te zijn gezien het officiële Marokkaanse betreffen die gelegaliseerd en vertaald dienden te worden.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 25 september 2023, zijnde een jaar en 3 maanden na het eerste bevel, had Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een grondig en zorgvuldig onderzoek naar het gezins- en privéleven van verzoekster in België moeten voeren, quod non in casu.

Te meer gelet op het feit dat verzoekster werd aangehouden in de woning waar zij al sinds mei 2022 samen met haar partner en zijn kinderen verbleef.

De motieven van het bevel om het grondgebied geven allerminst blijk van een zorgvuldig gevoerd onderzoek, wel integendeel. Dienst Vreemdelingenzaken vervalt in standaardmotieven zonder de hechtheid van de gezinsbanden in concreto te onderzoeken.²⁶

Bij dagvaarding van 1 december 2023 werd beroep aangetekend tegen de beslissing tot weigering van huwelijk van de stad Roeselare van 10 november 2023.

(Stuk 19)

Dit beroep is gebaseerd op het feit dat het openbaar ministerie geen enkel bijkomend onderzoek heeft gevoerd naar de relatie tussen verzoekster en haar partner.

Als reden verwees het openbaar ministerie naar vermeende praktische bezwaren, met name het verblijf van verzoekster in het gesloten centrum te Holsbeek.

Ter zitting van de familierechtbank te Kortrijk van 14 december 2023 werd akte genomen van het engagement van het openbaar ministerie om via kantschrift aan de politiediensten te vragen om verzoekster en haar partner bij hoogdringendheid te horen. (Stuk 21)

De zaak werd toen in voortzetting gezet naar de zitting van 25 januari 2024.

Gezien op de zitting van 25 januari 2024 diende vastgesteld dat er zich geen nieuwe stukken in het dossier bevonden (geen advies van openbaar ministerie noch een proces-verbaal van de politiediensten) werd de zaak verder in voortzetting gesteld naar de zitting van 14 maart 2024. (Stuk 22)

Nadien werden zowel verzoekster (in het gesloten centrum) als haar partner verhoord door de politiediensten.

Ter zitting van 28 maart 2024 van de familierechtbank te Kortrijk hebben noch de stad Roeselare, noch het openbaar ministerie verder bezwaar geuit tegen de voltrekking van het huwelijk.

Na de pleidooien nam de rechtbank de zaak in beraad en voorziet uitspraak op 25 april 2024.

Op 15 februari 2024 diende A.L. namens zijn partner een aanvraag tot verkrijging van een verblijfsrecht in als familielid van een Unieburger met de voorlegging van alle vereiste stukken. (Stuk 25)

Zonder enig onderzoek ten gronde beslist de gemeente Holsbeek tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

(Stuk 26)

De gemeente Holsbeek schraagt de beslissing met een standaardmotivering, waarop daags voor de kennisgeving van de bijlage 20 aan verzoekster nog geanticipeerd werd door verzoeksters advocaat. (Stuk 31)

De gemeente Holsbeek meent dat verzoekster niet daadwerkelijk zou verblijven op het grondgebied van de gemeente Holsbeek, doordat zij slechts tijdelijk zou verblijven in het gesloten terugkeercentrum van Dienst Vreemdelingenzaken in afwachting van een repatriëring. In het arrest van 30 november 2022, dat betrekking heeft op een zeer gelijkaardig geval, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de term 'verblijven' in artikel 52,53 van het Vreemdelingenbesluit begrepen moet worden 'in zijn taalkundige betekenis, als het louter feitelijk verblijf hebben of het vertoeven op het grondgebied van de gemeente'. In dit arrest besluit de Raad tot vernietiging van de bijlage 20. (Stuk 31) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit arrest aldus van oordeel dat de betrokkene wel degelijk in het gesloten centrum kon worden aangetroffen naar aanleiding van de woonstcontrole.

Tegen de bijlage 20 werd door verzoekster op 4 maart 2024 een beroep tot nietigverklaring aangetekend.

28. Aan het gezinsleven met haar partner, de heer A. L. en zijn kinderen kan niet getwijfeld worden.

Indien we kijken naar de factoren die bepalen of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM blijkt het volgende:

Wat betreft het samenwonen: verzoekster woont sinds mei 2022 in bij haar partner in Roeselare. Verzoekster werd hier ook aangetroffen bij haar aanhouding. Dienst Vreemdelingenzaken was aldus op de hoogte dat ze samenwonen.

Wat betreft de aard en duur van de relatie: verzoekster en haar partner hebben sinds ongeveer 3 jaar een duurzame en stabiele relatie.

Wat betreft het al dan niet uiten van toewijding/ engagement ten aanzien van elkaar: verzoekster en haar partner hebben in mei 2022 hun intentie geuit om te huwen ten aanzien van de stad Roeselare. Tevens bestaat tussen verzoekster en haar partner een kinderwens, zo bevestigt de behandelende huisarts (Stuk 6). Verzoekster bekommert zich bovendien over de kinderen van haar partner alsof het haar eigen kinderen zouden zijn.

Verzoeksters partner is sinds haar verblijf in het gesloten centrum te Holsbeek ook talloze keren op bezoek gegaan.

Al deze elementen tonen afdoende aan dat verzoeksters relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM. Ook met de kinderen van haar partner heeft verzoekster een gezinsleven.

Verwerende partij was hiervan onmiskenbaar op de hoogte. Het kwam haar dan ook toe een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In casu is dit onderzoek (opnieuw) uiterst onzorgvuldig gevoerd. De motieven in het bevel om het grondgebied te verlaten laten allerm minst toe te besluiten dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verwerende partij interpreteert het begrip 'gezinsleven' op een veel te beperkte wijze.

Verwerende partij hield geen rekening met een aantal fundamentele elementen, met name de duur van hun relatie (sinds bijna 3 jaar), de samenwoning te Roeselare (sinds 1 jaar en 4 maanden), de goede band met de kinderen, de intentie om te huwen en de kinderwens.

De bestreden beslissing is bovendien onjuist waar gesteld wordt dat "uit het administratief dossier blijkt dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren". (Stuk 1, p. 2)

Hiermee miskent verwerende partij de hangende procedure bij de familierechtbank te Kortrijk en de verblijfsaanvraag van verzoekster als familielid van een Unieburger (op grond van een duurzame relatie).

Verzoekster ondernam dus wel degelijk stappen om haar verblijf in België te regulariseren.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die beletten dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze

elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, S70)

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Marokko.

Zo kan men moeilijk verwachten van haar Nederlandse partner, die al meer dan 15 jaar in België verblijft en hier over een verblijfsrecht beschikt, mee te verhuizen naar Marokko. Bovendien hebben zijn schoolgaande kinderen, die allen geboren zijn in België, geen band met Marokko.

Tussen A.L. en zijn ex-partner (moeder van de kinderen) geldt een weekweekregeling.

Bovendien is het hoogst onzeker dat de verwijdering van verzoekster uit België slechts tijdelijk is.

Er werd aan verzoekster immers een inreisverbod betekend voor een periode van twee jaar.

De verwijdering van verzoekster uit België zal aldus allerm minst tijdelijk zijn hetgeen een ernstige impact zal hebben op het gezinsleven.

31. Verzoekster besluit dat de repatriëring dan ook een manifeste inbreuk vormt op haar gezinsleven en dat van haar partner.

Verwerende partij hield op geen enkele manier rekening met het gezinsleven van verzoekster in België, dat onmiskenbaar vaststaat op basis van de voorliggende stukken.

Verzoekster en haar partner gaven voor het nemen van bevel om het grondgebied op 25 september 2023 al duidelijk blijk aan de stad Roeselare van hun intentie om in het huwelijk te treden.

Na de plaatsing van verzoekster in het gesloten centrum van Holsbeek (en sinds kort in Brugge) werden nog verschillende pogingen ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

De familierechtbank in Kortrijk spreekt zich op 25 april 2024 uit over de voltrekking van het huwelijk van verzoekster en haar partner.

Tevens zijn nog verschillende beroepen tot nietigverklaring hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onder meer tegen de bijlage 20 van 19 februari 2024.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte.

Desalniettemin gaat zij hier in de bestreden beslissing volledig aan voorbij.

Het gevoerde onderzoek door verwerende partij is dan ook uiterst onzorgvuldig.

Verwerende partij heeft kennis van het gezinsleven, van het voornemen van verzoekster en haar partner om te huwen en van de hangende procedures met als doel de regularisatie van haar verblijf in België.

32. Op basis van voormelde elementen maakt de bestreden beslissing aldus een ongerechtvaardigde inmenging in verzoekers gezinsleven.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De motivering kan geenszins afdoende worden genoemd, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en zijn ook foutief waar gesteld wordt dat verzoekster haar verblijf in België niet op een wettelijke manier heeft trachten te regulariseren.

Tevens schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel omwille van het voeren van een uiterst onzorgvuldig onderzoek naar verzoeksters gezinsleven.”

2.2.2. Beoordeling

Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, respectievelijk omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Verzoekster betwist geen van beide motieven, zodat in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

Verzoekster betoogt evenwel in essentie dat, waar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, zoals omgezet naar Belgisch recht in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en artikel 8 van het EVRM, de verplichting opleggen aan de verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het gezins- en privéleven in aanmerking te nemen en daarbij rekening te houden met de individuele omstandigheden, de verwerende partij in gebreke is gebleven.

De Raad stelt vast dat de eerste alinea van de motivering inzake de relatie die verzoeker heeft met haar partner een letterlijke overname is van hetgeen in een eerdere bijlage 13septies die in hoofde van verzoekster werd genomen, en met betrekking tot dewelke de Raad het verwerpingsarrest nr. 295 207 heeft gewezen op 7 oktober 2023. Gezien het feit dat de omstandigheden zijn gewijzigd, kan deze motivering dan ook niet langer overeind blijven. Echter betreft het een overtollige motivering. Immers, verder in de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar partner. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, haar intentie om te huwen/wettelijke samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Waar verzoekster betoogt dat een te beperkte invulling wordt gegeven aan het begrip “gezinsleven” en zij stelt dat aan het gezinsleven met haar partner en diens kinderen niet kan getwijfeld worden, stelt de Raad vast dat uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij verzoeksters gezinsleven met haar partner niet betwist, maar dat de verwerende partij van oordeel is dat een tijdelijke scheiding in de gegeven omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt. Dit is het determinerende motief van de bestreden beslissing, en het komt dus aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

De uitgangspunten die bij deze beoordeling gelden, zijn de volgende:

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Van een inmenging zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is geen sprake. Verzoekster heeft geen duurzaam verblijfsrecht gehad in België, zodat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39)

Verzoekster stelt dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Marokko omdat van haar partner niet kan worden verwacht dat hij mee verhuist nu hij zijn leven in België heeft uitgebouwd. Bovendien heeft hij schoolgaande kinderen die in België geboren zijn en die geen band hebben met Marokko en met betrekking tot dewelke een co-ouderschapsregeling geldt. Verder stelt zij dat het hoogst onzeker is dat haar verwijdering tijdelijk is, nu zij een inreisverbod heeft voor de duur van twee jaar.

Het klopt dat verzoekster een inreisverbod heeft voor de duur van twee jaar. Dat impliceert echter niet dat de scheiding waarvan sprake niet tijdelijk is. Verzoekster en haar partner kunnen voor de duur van de scheiding hun gezinsleven op een andere manier onderhouden, bijvoorbeeld via de moderne communicatiekanalen en door middel van bezoeken van verzoeksters partner, desgevallend in het gezelschap van diens kinderen tijdens de schoolvakanties. Verzoekster kan het verstrijken van de duur van het inreisverbod op die manier afwachten om zich vervolgens tot de Belgische overheden te wenden met een verblijfsaanvraag, of zij kan ervoor opteren om gebruik te maken van de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 74/12 de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen indien de omstandigheden dat toelaten. In zoverre verzoekster verwijst naar de band die zij heeft met de kinderen van haar partner, moet erop worden gewezen dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaard wordt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarige

kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland). Verzoekster moet dus aantonen dat de banden tussen haar en de kinderen van zijn partner, die niet haar biologische kinderen zijn en waarmee zij geen andere verwantschapsband heeft, dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen haar en deze kinderen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt.

Verzoekster betoogt dat zij een bijzonder hechte band heeft met de drie kinderen van haar partner voor wie zij fungeert als een moederfiguur, dat hun goede band blijkt uit verschillende verklaringen en foto's, en dat de directeur van de school bevestigt dat verzoekster de kinderen naar school brengt en hen ophaalt. Uit deze elementen kan weliswaar blijken dat verzoekster een goede band heeft met de kinderen van haar partner, die overigens volgens haar verklaringen om de andere week door hun vader worden opgevangen, maar ze lijken niet te volstaan om gewag te kunnen maken van een gezinsleven tussen haar en de kinderen. Zelfs aangenomen dat dat wel het geval zou zijn, dan nog is niet aangetoond dat er sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat een tijdelijke scheiding in de geschetste omstandigheden alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Verzoekster stelt nog dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan de verschillende procedures die nog door haar werden gevoerd en aan de verschillende beroepen tot nietigverklaring die hangende zijn voor de Raad, onder meer tegen de bijlage 20 van 19 februari 2024. Verzoekster toont evenwel niet aan welk belang zij heeft bij deze grief. Het mag immers blijken dat tot nog toe alle verblijfsaanvragen die zij heeft ingediend resulteerden in een negatieve beslissing enerzijds, en verzoekster betoogt niet, laat staan dat zij aantoont dat en waarom het beroep dat hangende is tegen de bijlage 20 van 19 februari 2024 -overigens het enige dat hangende is- eraan in de weg staat dat de thans bestreden beslissing wordt genomen. In de mate dat verzoekster alludeert op de onwettigheden die erin begaan werden, moet erop worden gewezen dat de Raad in het onderhavige arrest niet kan oordelen over de wettigheid van een beslissing die niet het voorwerp is van de huidige vordering.

Waar zij verwijst naar de procedure voor de familierechtbank in Kortrijk over de voltrekking van het huwelijk en zij voorspelt dat de uitkomst hiervan positief zal zijn, toont zij niet aan dat en hoe dit van invloed is op de motivering in de thans bestreden beslissing betreffende het tijdelijke karakter van de scheiding, temeer nu zij ook reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Evenmin maakt zij aannemelijk dat deze procedure het nemen van de thans bestreden beslissing zou verhinderen. Waar zij betoogt dat het hoogst onzeker dat de verwijdering slechts tijdelijk is, gelet op het inreisverbod, moet worden herhaald dat zij ervoor kan opteren om haar gezinsleven tijdelijk op een andere wijze te onderhouden, dan wel om de uitkomst van de voormelde procedure voor te leggen in het kader van de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod.

Verzoekster toont niet aan dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorligt

Verzoekster voert tot slot nog terecht aan dat de bestreden beslissing onjuist is waar zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Hiervoor werd reeds gewezen op het feit dat deze onjuistheid een overtollig motief betreft inzake het onderzoek naar de schending van artikel 8 van het EVRM. Verder, in de mate dat het een motief is dat wordt gehanteerd in het kader van het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de beslissing tot terugleiding in toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, moet worden gewezen op het volgende:

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens, erop worden gewezen dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden. In de terugleidingsbeslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken wordt gestoeld op artikel 1, §2, 1°, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste twee rechtsgronden worden door verzoekster niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en de terugleidingsbeslissing en het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen staven. Overigens wordt verder ook nog gewezen op artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, grond die door verzoekster evenmin wordt betwist. De aangehaalde onjuistheid betreft derhalve een overtollig motief en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop kan niet tot een andere beslissing leiden zodat verzoekster er geen belang bij heeft.

2.2.3. Enig onwettig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen dat zou kunnen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, is prima facie niet aangetoond. Het enig middel, dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken is en dus voor het overige onontvankelijk is bij gebrek aan uiteenzetting, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS